

РЕШЕНИЕ

№ 329

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Г.
Асен Воденичаров

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Иво Дачев Въззивно гражданско дело №
20231000501674 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258-273 от ГПК.

С решение № 260648 от 26.04.2023 г. по гр. д. № 14318/2018 г. на СГС са отхвърлени изцяло предявените от Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество против А. С. С. и А. Т. П. искиове с правно основание чл. 153, ал. 5 от ЗПКОНПИ за отнемане в полза на държавата на парични суми, както и на недвижим имот, находящ се в с. *** с площ от 278 кв.м.

След извършеното частично оттегляне на въззивната жалба от страна на Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество, предмет на въззивното производство е единствено искът за конфискуване от ответницата П. на имота в с. ***. При оплаквания за неправилност поради нарушение на материалния закон и необоснованост Комисията поддържа, че за придобиването на имота не е установен законен източник, поради което същият следва да бъде отнет в полза на държавата.

Въззиваемите А. С. и А. П. оспорват въззивната жалбата по съображения, изложен в депозирания писмен отговор.

Апелативен съд – София, като взе предвид събраните доказателства по делото и инвокираните от страните доводи и възражения в пределите на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намери от фактическа и правна страна

следното:

Предявеният иск е с правна квалификация чл. 153, ал. 1 във връзка с ал. 2, във връзка с чл. 142, ал. 2 от ЗОНПИ (загл. изм. ДВ бр. 84/2023 г.).

Съгласно § 5, ал.2 от ПЗР на ЗПКОНПИ (Обн. ДВ. бр. 7/2018 г.) неприключилите производства пред съда, започнали по отменения ЗОПДНПИ от 2012 г., се довършват по реда на този закон, т.е. приложимата нормативна уредба към спора е тази на сега действащия конфискационен закон. В чл. 153, ал. 1 от него е предвидено, че Комисията предявява иск за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество, като съобразно ал.2 на същия чл. 153, когато в имуществото е включен недвижим имот, искът се предявява пред окръжния съд по местонахождението на имота. По силата на чл. 142, ал. 2, т.2, пр. 2 от ЗОНПИ, в предметния обхват на незаконно придобитото имущество, подлежащо на отнемане по реда на този закон, се включва и това, **придобито общо** от лицата във фактическо съжителство. По делото не е спорно, че ответниците С. и П. са живели на съпружески начала в период от време, през който имуществото на двамата е поставено на проверка от Комисията, инициирана след повдигане на обвинение на С. за извършване на престъпление по чл. 255, ал. 3 вр. ал. 1 от НК. Такова „общо“ придобиване, обаче, не се доказва от страна на ищцовата комисия. Напротив, недвижимият имот, съставляващ поземлен имот с пл. № 888 от кв. 51 по плана на с. ***, е бил закупен лично от ответницата П., видно от представения нотариален акт 166, том I, дело № 138/2011 г., от третите за делото лица Т. и М. А. за сумата от 600 лв. Личното придобиване, изключващо каквото и да е участие на проверяваното лице С., отрича възможността за отнемането му. Единственото твърдение в обстоятелствената част на исковата молба по отношение на този имот е, че същият подлежи на отнемане в полза на държавата, защото не е установен законен източник за придобиването му. Това твърдение се явява пряко опровергано от представените с отговора на исковата молба извлечения от сметка и договори за дарение, от които положително се установява, че ответницата е разполагала с достатъчно собствени (лични) средства, в придобиването на които участието на лицето, с което тя е съжителства, е било изключено. Но дори да се приеме, че ответницата не е в състояние да докаже законния източник на средствата, послужили за придобиване на имота през 2011 г., то по отношение на нея конфискацията по този ред отново се явява неприложима, тъй като спрямо ответницата П. нито е повдигано обвинение за престъпление измежду изброените в чл. 22 от ЗОПДНПИ (отменен, но действал към датата на образуване на проверката), нито е доказано значително несъответствие по смисъла на закона. Ето защо, искът за отнемане на това имущество като неоснователен следва да бъде отхвърлен, както е приел и първоинстанционният съд.

Независимо от това, по делото не се установява и една от абсолютните предпоставки за отнемане на имущество от държавата, а именно - значително несъответствие от 150 000 лв. по смисъла на § 1, т.3 от ПЗР на ЗОНПИ по отношение на съответника С., доколкото, видно от съдебно-счетоводната експертиза, такова би било налице единствено ако изтеглените от него банкови кредити през проверявания период бъдат отнесени като незаконен

източник на доход. Дори счетоводно такава операция да е допустима, юридически тя е лишена от всякакво основание. Това е така, защото сумите, отпуснати от търговска банка по договор за кредит, представляват винаги законен източник на доход, независимо дали средствата, използвани за погасяване на кредита, са незаконно придобити. Несъответствие не съществува и поради това, че придобитите с неустановен източник от проверяването лице, но разходени от него средства, не могат да участват при съпоставянето на нетния доход и имуществото на лицето именно защото след извършеното разпореждане с тях те вече не съставляват част от това имущество.

На последно място, не могат да бъдат споделени съображенията на комисията, извлечани от целта на закона, която според нея била преодоляване на последиците от неоправдано забогатяване за сметка на други лица или от забранена дейност като корупция, контрабанда, укриване на данъци, трафик на хора и наркотици и пр. Принципът на пропорционалност между мярката на държавна принуда и санкционираното поведение, което я е предизвикало, изисква отнемането на собствеността да бъде обусловено във всеки случай от доказване на конкретна престъпна дейност. В противен случай би се стигнало до засягане на правото на собственост само поради невъзможността да бъдат доказани доходи от миналото, а това влиза в колизия с конституционно признатия негов признак на неприкосновеност. По делото не са събрани каквито и да е било доказателства относно обстоятелството, как е приключило обвинението, респ. осъден или оправдан е бил ответникът С. за престъплението, дало повод за започване на проверката срещу него.

По изложените съображения предявеният иск като неоснователен следва да бъде отхвърлен. Поради съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции обжалваното решение подлежи на потвърждаване.

При този изход на делото Комисията следва да бъде осъдена да заплати по сметка на САС сумата 6644.55 лв. Същевременно на основание чл. 38 от ЗА на адв. П. следва да бъде заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 14 869,45 лв. за оказаната безплатна правна защита на ответниците пред въззивния съд, съобразно чл. 7, ал. 2, т.5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260648 от 26.04.2023 г. по гр. д. № 14318/2018 г. на СГС, 22 състав, В ЧАСТТА, в която е отхвърлен предявеният от Комисията за отнемане на незаконно придобито имущество против А. Т. П. иск с правно основание чл. 153, ал. 2 вр. чл. 142, ал. 2, пр.2 от ЗОНПИ, за отнемане в полза на държавата на недвижим имот, съставляващ поземлен имот с пл. № 888 от кв. 51 по плана на с. *** с площ от 278 кв.м.

В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА Комисия за отнемане на незаконно придобито имущество с ЕИК-131463734, със съдебен адрес: гр. Благоевград, пл. „Георги Измирлиев“ № 9, да заплати по сметка на Апелативен съд – София сумата 6644.55 лв. държавна такса за въззивно обжалване.

ОСЪЖДА Комисия за отнемане на незаконно придобито имущество с ЕИК-131463734, със съдебен адрес: гр. Благоевград, пл. „Георги Измирлиев“ № 9, да заплати на адв. М. И. П. от САК с адрес: гр. София, ул. „Ами Буе“ 28, офис 1, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 38 от ЗА сумата 14 869,45 лв. адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна защита пред въззивния съд.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____